

HENNY THIJSSING-BOER

Marjet
trilogie

TERUG NAAR DE BRON

MENSEN MET GESCHIEDENIS

EN TOEN KWAM JIJ

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Oktober was twee dagen oud, de natuur was al gekleed in de mooiste herfsttinten, de temperatuur paste zich daar echter niet bij aan. Voor de tijd van het jaar mocht die zelfs extreem genoemd worden, want zowel gisteren als vandaag was het tegen de dertig graden. Mensen die de wisseling van de seizoenen nodig hadden mopperden: ‘Nou zeg, zo hoeft het voor mij niet meer, hoor! Ik wil de herfst proeven, de wind om het huis horen gieren, de regen tegen de ramen horen kletteren. Dit weer is onnatuurlijk en daar heb ik moeite mee.’

Anderen voorspelden dat het niet lang zo zou voortduren. ‘Vandaag of morgen breekt er een fikse onweersbui los waarna de herfst van zich zal doen spreken. Dan zul je gedwongen binnen zitten bij de kachel en zal er opnieuw gemopperd worden. Want over het weer zullen de meningen altijd verdeeld blijven.’

Deze avond zat Bart Brouwer in een luie stoel in zijn tuin te genieten van een gekoeld pilsje. Hij mopperde niet op het weer, hij vroeg zich af wat de mensen bezielde met hun geweeklaag. Vergat men te bedenken dat de herfst en de daaropvolgende winter nog lang genoeg gingen duren? Alsof koukleumen zo plezierig was!

Happend in de schuimkraag van zijn biertje keek Bart Brouwer met voldoening terug op de dag die voor hem prettig was verlopen. Natuurlijk had hij vandaag vanwege de uitzonderlijke hitte ook menig zweetdruppeltje moeten wegvegen, hij had echter in de eerste plaats te doen gehad met twee nieuwe leerlingen. Die hadden het zweet al op de rug staan van louter spanning. Het viel sowieso niet mee om voor het eerst van je leven achter het stuur van een auto te moeten zitten die je van geen kanten onder controle had, het klamme weer deed er nog een extra schepje bovenop. Nieuwe leerlingen vergden ook het nodige van hem. Hij moest extra opletten, zijn gedachten mochten geen seconde afdwalen. Dat kostte hem trouwens geen moeite, hij hield van zijn vak. Hij was nog altijd dankbaar dat hij de autorijschool van zijn voormalige baas, Jan Wiltjer, had kunnen overnemen toen die verkondigde dat zijn leeftijd hem parten ging spelen en hij het bijltje erbij neer wilde gooien. Wiltjer was toen negenenzestig geweest, een halfjaar daarvoor was pa overleden.

Hij had helaas maar achtenvijftig mogen worden. Pa was opticien geweest. Naast de verkoop van brilmonturen en al wat daar bijkwam, verkocht hij sieraden en klokken in alle mogelijke soorten en maten. Vanaf hun trouwen had moe de honneurs van de winkel waargenomen, en toen pa zo plotseling overleed aan een hartstilstand zakte het wereldje van moe als een kaartenhuis ineen. Ze miste de man die ze onnoemelijk lief had gehad. Enkele weken na het overlijden van pa had moe te kennen gegeven dat ze de zaak van de hand wilde doen. Zonder pa kon ze de moed niet meer opbrengen om in de winkel te staan. Voor het geld hoefde ze het niet te doen, want ze hadden de schapjes inmiddels op het droge. Pa en moe hadden altijd hard gewerkt, ze hadden zuinig en oppassend geleefd. Ze hadden geen groot gezin gehad, want hij was enig kind.

In die tijd, alweer drie jaar geleden, was alles toen opeens in een stroomversnelling gekomen. De zaak was goed en wel verkocht, moe had het woonhuis boven de zaak verruild voor een vrijstaand gerieflijk huisje in het dorp, toen zijn baas, Jan Wiltjer, met zijn nieuws naar buiten kwam. 'Ons huwelijk is helaas kinderloos gebleven,' had hij gezegd, 'heb jij geen zin om de rijsschool van me over te nemen? Je zou mij er een dienst mee bewijzen. Ik mag je graag, jij bent er geknipt voor en bovendien heb jij alle diploma's die je ervoor nodig hebt in je bezit.'

Natuurlijk had hij daar oren naar gehad, bij het vooruitzicht alleen al was zijn hart van louter opwinding overgeslagen. 's Avonds was hij naar het dorp gegaan en had hij aan moe verteld wat Wiltjer hem had gevraagd. Tot zijn niet geringe verbazing had moe kalm gezegd dat hij deze kans met beide handen moest aangrijpen. 'Ik snap wel waarom jij aarzelt en zo bedenkelijk kijkt,' had ze gezegd, 'je bent bang dat je er te diep voor in de schulden zult moeten steken. Die zorg kan ik gelukkig van je wegnemen, want natuurlijk help ik je maar wat graag in het zadel. Wij zijn altijd open en eerlijk tegen elkaar geweest, zodoende weet jij hoeveel geld ik na de verkoop van de zaak op diverse spaarrekeningen heb gezet. Als je nu eventjes net zo nuchter na wilt denken als ik, zul je moeten toegeven dat dat voor een alleenstaande vrouw van zestig jaar te veel is. Later wordt alles automatisch van jou, daar wil ik echter niet op wachten, ik geef je het liever nu je het zo goed kunt gebruiken. Het zal

niet voldoende zijn om er de autorijschool van te bekostigen, echter wel zo veel dat jij financieel niet in moeilijkheden zult komen.'

Hij had niet geweten hoe hij moe moest bedanken, zij had van geen dank willen weten. 'Ik kan een grote wens van jou in vervulling doen gaan en daar ben ik zelf misschien nog wel gelukkiger mee dan jij,' had ze glimlachend gezegd.

En zo was hij een aantal jaren geleden de trotse eigenaar geworden van een autorijschool waar hij zijn ziel en zaligheid in kon leggen. Zijn voormalige collega's waren nu zijn werknemers, maar daar hadden ze geen van drieën moeite mee. Pim Mak, Peter de Groot en Arno Faber, alle drie getrouwde mannen, gunden het hem van harte, onderling was er tussen hen vieren ook absoluut niets veranderd. Ze gingen nog net als voorheen als collega's met elkaar om, waar het de zaak betrof pleegden ze gezamenlijk overleg.

Zo was Arno Faber een keer met het idee op de proppen gekomen dat hij – Bart – moest gaan adverteren met gratis theorielessen. 'Het woord gratis is voor veel mensen hetzelfde als een strooppot voor de bijen, men zal er maar wat gretig op afkomen!' Arno had gelijk gekregen, de klantenkring groeide toen zienderogen en dat compenseerde het verlies aan betaalde theorielessen. Hij had er zelfs een lesauto bij moeten nemen, daarmee was zijn wagenpark gegroeid tot vier auto's waarvan er zelden een in de schuur achter het huis stond te niksen. Op advies van Pim Mak – die daarvoor de nodige papieren op zak had – adverteerde hij tegenwoordig ook met een cursus pech onderweg en tegen zijn verwachting in toonden opvallend veel vrouwen daar belangstelling voor.

Hetzelfde gold voor een spoedopleiding waar Jan Wiltjer geen heil in had gezien en waar hij – Bart – een leuke boterham aan verdiende. Ach, hij oefende gewoon een prachtig beroep uit. Als hij onderweg met leerlingen aan het lessen was deed hij voortdurend zijn uiterste best, want het was de bedoeling dat de mensen hun rijbewijs bij hem in één keer haalden. Met dezelfde doelstelling voor ogen gaf hij theorielessen, klassikaal of privé, dat maakte geen verschil. Het maakte hem ook niks uit dat hij studenten korting moest geven omdat bepaalde collega's dat ook deden. De zaak liep als een trein.

Wat hem momenteel dwarszat was dat Elja Wever haar kantoorbaan

bij hem had opgezegd. Elja was kortgeleden vijftig geworden, ze vond het welletjes, ze had er genoeg van om nog langer buitenshuis te werken. Hij moest een vervangster voor haar zoeken. Gelukkig had Elja gezegd dat het niet op stel en sprong hoefde, hij kon het rustig aan doen, zij keek niet op een halfjaar. Hoewel hij begrip had voor Elja's besluit, had hij het er zelf moeilijk mee. Hij wilde graag houden wat hij had, je wist vooruit immers niet of een nieuweling in hun team zou passen.

Nou ja, het zal wel weer loslopen, hoopte Bart, je schoot er ook niks mee op als je je van tevoren zorgen ging maken. Met de zaak ging het goed, om het huishouden hoefde hij zich niet te bekommeren, want moe kwam op gezette tijden naar de stad om zijn boeltje te onderhouden. Feitelijk mocht hij niet klagen. Dat hij dat in stilte vaak wel deed kwam omdat zijn privéleven te wensen overliet. Jammer genoeg had moe dat ook in de gaten, zij wilde dat hij zich een vrouw zocht, dat hij een gezin stichtte. Zij wilde dat haar zoon gelukkig werd in de liefde en zelf wilde ze dolgraag oma worden.

Hij zou die wens van het lieve mens graag in vervulling laten gaan, het was echter onmogelijk. Het waarom ervan kon hij aan geen mens vertellen, en al zeker niet aan moe. Ze zou zich wezenloos schrikken, hevig teleurgesteld zijn in haar enige zoon en die ellende wilde hij haar besparen. Hij moest zwijgen zoals hij dat al jaren deed...

Hier schudde Bart vertwijfeld zijn hoofd. Hij sprong op en verdween zo gehaast in huis dat het net leek alsof hij op deze manier kwellende gedachten probeerde te ontvluchten. Kort hierna liet hij zich in de huiskamer in zijn luie stoel zakken en zette hij een nieuw glas bier aan zijn lippen. Bart beschikte niet over een knop waarmee hij zijn gedachten kon uitschakelen, die gingen dan ook nu weer hun eigen weg.

Zwijgen moest hij, verzwijgen moest hij dat, wat voor hem gelijkstond aan een misdaad. Het vrat aan zijn ziel als moe haar nood uit louter zorg bij hem klaagde en hij haar niet gerust kon stellen. 'Ik wil jou zo verschrikkelijk graag gelukkig zien, Bart. Je weet niet half hoe vaak ik God al heb gevraagd of Hij een lieve vrouw op je weg wil sturen. Jij houdt je ogen almaar potdicht voor het vrouwelijk schoon, ik weet echter heel zeker dat er een vrouw is die precies bij jou past!'

Toen ze dat de laatste keer zei had ze geen naam genoemd, hij wist

echter dat ze, net als talloze keren daarvoor, op Marjet Willemsen doelde. En moe was niet de enige, op het dorp waren meer mensen die de namen Marjet en Bart in één adem uitspraken. Er viel gewoon niet tegen te praten, daar hadden Marjet en hij zich inmiddels al berustend bij neergelegd.

Wat zou Marjet op dit moment doen? vroeg Bart zich af. Wat het weer betrof had ze niet naar Spanje hoeven gaan. Drie weken geleden was ze vertrokken, volgende week kwam ze weer terug. Gelukkig, want hij miste haar. Ze waren boezemvrienden, ze konden niet al te lang zonder elkaar. Hij was nu al benieuwd naar wat Marjet straks allemaal te vertellen zou hebben, hij zou aan haar lippen hangen als ze verslag uitbracht over de nieuwe liefde in haar leven. Dat was het enige nieuws dat ze hem via een kaart had laten weten. Ze had erop geschreven: *Mijn wens is in vervulling gegaan, ik ben tot over mijn oren verliefd! Hij is vijftendertig jaar, vier jaar ouder dus dan jij en ik. Hij is ontzettend lief én knap! Zodra ik weer thuis ben stort ik mijn gelukkig hart het eerst uit bij jou. Tot zo lang, kusje en liefs van Marjet.*

Lieve meid, dacht Bart vertederd, als geen ander gunde hij haar het geluk in de liefde. Hij hoorde haar nog zeggen, vlak voordat ze met vakantie ging: 'Ik hoop dat ik ginder een leuke vent ontmoet. Ik ben eraan toe, Bart, om weer lief te hebben.'

Goed zo, dacht Bart, dat betekent dat je Norman van Putten bent vergeten en dat is mij alles waard. Het is vooral een geluk voor jezelf. Hij was nog altijd woest op Norman, hij kon het gewoonweg niet verdragen dat die vent Marjet zo gemeen had behandeld. Ze waren maar liefst vier jaar verloofd, Marjet en Norman. Marjet had het over trouwen gehad, over het stichten van een gezin, toen ze erachter kwam dat Norman haar niet meer trouw was. Hij had haar bedrogen met, nota bene, haar allerbeste vriendin, Jorien Scholtens. Als hij eraan teruggedacht ging zijn bloed subiet weer koken, Marjet scheen er nu overheen te zijn. Dankzij haar nieuwe liefde! Wat een geluk dat ze naar de raadgevingen van hem en anderen had geluisterd: je moet er eens helemaal uitbreken, je hebt meer dan een jaar getreurd om wat er voor jou verloren ging. Je hebt te veel verdriet gehad, te veel tranen vergoten, je bent te vaak verschrikkelijk boos geweest op de twee die jou dit aandeden. Wij willen de vanouds vrolijke Marjet terug! Zo hadden haar ouders en hij op haar ingespraakt,

het gevolg ervan was dat Marjet zich gewonnen had gegeven. Ze had vakantie genomen bij het advocatenkantoor waar ze werkte en er zelfs een aantal snipperdagen bij opgenomen, zodat ze vier lange weken zou kunnen genieten.

Hij vond het dapper van Marjet dat ze de verre reis in haar eentje aandurfde, daarop had Marjet laconiek gezegd dat ze niet alleen in de touringcar zou zitten. Wat zou het voor een man zijn voor wie Marjet haar hart weer open had durven stellen? Hij hoopte dat ze hem tijdens de busreis naar Spanje had leren kennen, want dat zou betekenen dat het een landgenoot was. De andere mogelijkheid, dat het een Spanjaard zou kunnen zijn, mocht hij vanzelfsprekend niet uitsluiten. Daar wilde hij liever niet aan denken, want in dat geval was het niet ondenkbaar dat Marjet zich voorgoed in Spanje zou gaan vestigen. Het zou vrij normaal zijn dat ze bij de man wilde zijn die ze liefhad, het zou echter betekenen dat hij zijn lieve vriendinnetje zou moeten missen.

Marjet en hij waren van kindsbeen samen opgegroeid in het dorp op het hogeland van Groningen waar ze geboren waren. Vanaf hun prilste jeugd waren ze haast onafscheidelijk geweest. Het logische gevolg ervan was dat de mensen vroeger al met stelligheid verkondigden dat Marjet Willemsen en Bart Brouwer later een paar zouden vormen. Een ideaal paar, dat meende men toen al te kunnen beweren, en daar dacht men blijkbaar nog net zo over.

Hij zou wat graag een vrouw als Marjet willen hebben, maar dan moest hij wel meer voor haar voelen dan enkel vriendschap. Marjet dacht er net zo over, tussen haar en hem was door de jaren heen geen sprake geweest van liefde. Ze waren vrienden, ze gingen met elkaar om als een broer en zus die om elkaar gaven. De bewuste vonk die diepere gevoelens moest aanwakkeren was er nooit geweest en zou er nooit zijn. Dit tot verbazing van anderen die hun uitleg erover nog steeds in twijfel trokken.

Hij had het dorp destijds op jonge leeftijd verlaten omdat hij in de stad bij Jan Wiltjer een goede baan had kunnen krijgen. En omdat het op en neer reizen te veel tijd en moeite in beslag zou nemen had hij een goedkoop flatje gehuurd. Marjet had al tijdens haar studie het dorp verlaten, en nadat zij werk had gevonden op een advocatenkantoor verhuisde zij

van het studentenhuis ook naar een flat waar ze nog steeds woonde. Toen hij het bedrijf overnam van Wiltjer met daarbij het grote woonhuis, kwamen Marjet en hij vlak bij elkaar te wonen. Het gevolg ervan was dat hij vaak bij Marjet binnenstapte omdat hij na zijn werk toch wel behoefte had aan wat aanspraak. In de tijd toen Marjet nog verloofd was met Norman was het de gewoonste zaak van de wereld geweest dat hij, Bart, onverwacht binnenwipte en aan tafel bijschoof als dat zo uitkwam.

Hoe zou dat in de toekomst gaan? vroeg Bart zich af, zou Marjets nieuwe liefde hem er ook zo vanzelfsprekend bij nemen? Hij kreeg opeens het vervelende gevoel dat hij Marjet binnenkort zou verliezen. Dat was zeker geen prettig vooruitzicht, hij kon het zich nog helemaal niet voorstellen dat hij niet meer met zijn verhalen terecht zou kunnen bij Marjet. Hij en zij, ze wisten immers alles van elkaar. Nou ja, alles...?

Bij die vraag verdonkerde Barts gezicht en zonder het te willen kwam hij in gedachten toch weer terecht bij een duistere periode in zijn leven. Het was lang geleden gebeurd, de schuldgevoelens ervan drukten echter nog altijd zwaar op zijn schouders. Het was zijn geheim dat hij met geen mens delen mocht, zelfs niet met Marjet. Zeker niet met haar, want zij zou hem niet geloven als hij haar de werkelijke reden vertelde waarom hij zich geen vrouw zocht.

Onlangs had Marjet hem gepolst: 'Ben je soms homo, Bart? Kijk je daarom niet uit naar een leuk meisje? Tegen mij kun je er gerust eerlijk voor uitkomen, als het zo is zul jij me er even lief om zijn, hoor!' Hij was in de lach geschoten om het absurde idee van Marjet. Hij had haar ervan overtuigd dat ze het mis had en met een slag om de arm had hij gezegd: 'Ik ben de ware Jacoba nog niet tegengekomen. Daar kan ik niks aan doen, misschien ben ik in de liefde een laatbloeier.' Op deze manier moest hij zich er telkens weer van afmaken, hij kon toch moeilijk tegen Marjet of wie dan ook, zeggen hoe het was: 'Ik heb een duister verleden, waardoor ik ervoor moet waken dat ik een vrouw liefkrijg. Ik mag geen gezin stichten, geen vader worden, hoezeer ik daar ook naar verlang.'

Hij verbood het zichzelf om op die manier gelukkig te worden. Voor zijn gevoel zou hij daarmee een tweede misdaad begaan jegens die ander, die door zijn toedoen niet meer gelukkig kón zijn... Goeie mensen, wat

had hij gedaan... Het was opeens weer net alsof het gisteren was gebeurd. Waarom moest hij dat vreselijke in gedachten steeds herbeleven, het zou zo veel gemakkelijker zijn als hij het zou kunnen vergeten. Negentien was hij destijds geweest, jong en onbezonnen. De dienstplicht gold toen nog, hij was als soldaat gelegeerd in de Oranje-kazerne in Arnhem. Daar leerde hij de mooie Wendela kennen en werd hij verliefd op haar. Totdat dat verschrikkelijke gebeurde. Toen was het in één klap gedaan met hun liefde die, achteraf bezien, geen spat echtheid had bevat. Hij had Wendela nooit meer gezien of gesproken, maar dankzij haar had hij zijn straf kunnen ontlopen. Zij had beloofd het voor eeuwig te zullen verzwijgen en tot dusverre had zij zich aan haar woord gehouden. In stilte had hij haar daar talloze keren voor bedankt. En net zo vaak had hij God om vergeving gevraagd. Om in ieder geval aan Hem te laten zien dat hij oprecht spijt had, had hij zichzelf de straf opgelegd om niet te trouwen, geen kinderen te krijgen. Het was voor hem de enige manier om boete te doen. Geen sterveling wist hoe onhoudbaar deze zelfkwellung soms was...

Toen Bart op dit moment iets in zijn keel voelde wat er niet thuis hoorde, bromde hij: 'Zelfmedelijden is ook verboden, was je dat vergeten, sufferd! Je hebt het allemaal aan jezelf te danken, het is allemaal je eigen stomme schuld...'

Hierna groef hij in zijn herinneringen, maar net zoals alle keren hiervoor wilden ook nu niet alle beelden voor zijn geestesoog verschijnen. Vanwege een black-out van toentertijd bleef er op bepaalde punten een vertroebeling waar hij niet doorheen kon prikken.

2

Marjet Willemsen en Wout Speelman lagen op lage strandstoelen aan de rand van het zwembad dat bij het appartementencomplex hoorde. Ze lagen allebei met gesloten ogen, hun gedachten waren bij elkaar. Wout bedacht dat het lang geleden was dat hij zich zo gelukkig had gevoeld. Vroeger had hij liefde op het eerste gezicht je reinste flauwekul genoemd, nu was hij ervan overtuigd dat het wel degelijk bestond. Hij had het immers zelf ervaren! Hij hoefde niet meer te twijfelen aan zijn gevoelens

jegens Marjet, hij wist inmiddels zeker dat hij van haar hield. Ze was een schat van een meid en ook nog eens aantrekkelijk om te zien. Ze was klein en tener gebouwd waardoor ze jonger leek dan eenendertig jaar. Ze had kortgeknipt donker haar en, net als hijzelf, diepbruine ogen. Wat hem het meest in haar lieve gezichtje aantrok waren de kuiltjes die in haar wangen sprongen zodra haar mond zich in een lach plooidde. Dat gebeurde veelvuldig, want Marjet lachte graag. Daar trok hij de conclusie uit dat zij zich prettig voelde bij hem, dat ze gelukkig was met hem.

Dit kleine vrouwtje, dat zijn hart gestolen had, leek in niets op haar, met wie hij helaas nog verbonden was. Omdat hij het mooie van deze vakantie door niets en niemand wenste te laten verstoren, had hij Marjet nog niet verteld over Wietske. Morgen, tijdens de lange busreis naar huis, zou hij Marjet eerlijk en onopgesmukt alles vertellen. Vooral nog kon hij alleen maar hopen dat ze begrip zou tonen. Aan de andere mogelijkheid wilde hij niet denken, zijn leven zou ineens storten als hij Marjet zou moeten verliezen. Samen met haar wilde hij een nieuw leven opbouwen en alles wat geweest was zou daarbij in schaduwen verzinken.

Alles, behalve Gijs natuurlijk! Hoe zou Marjet erop reageren, vroeg hij zich opeens zorgelijk af, als ze hoorde dat hij getrouwd was en een zoon had...? Voor het eerst drong het klaar en helder tot hem door dat hij het haar eerder had moeten vertellen. Op die avond bijvoorbeeld, toen hij Marjet had overgehaald om bij hem in zijn appartement te blijven slapen. 'Blijf bij me, ik heb je zo nodig.'

Ze was gebleven en nadat ze de liefde hadden bedreven had hij zeker geweten dat hij haar niet meer zou kunnen missen. Hij wist zeker dat zij ook veel om hem gaf. Ze had zich aan hem gegeven, maar zou ze dat net zo onvoorwaardelijk hebben gedaan als ze had geweten hoe zijn leven eruitzag? Hij wist van haar dat ze een stukgelopen relatie achter de rug had en dat een vriendin daar iets mee te maken had. Ze was niet verder in details getreden, ze had wel gezegd dat ze zich nooit, nooit meer, zo door een man zou laten bedriegen en vernederen. Hij kon alleen maar vurig hopen dat ze zich niet door hem bedrogen voelde als hij haar vertelde over zijn leven. Hij bedroog haar niet, hij wilde oprecht haar alleen maar gemeend gelukkig maken en het zelf weer worden. Ach, hij lag zich nu waarschijnlijk zorgen te maken om niks, want behalve een lief lache-

bekje was Marjet een zeer verstandige vrouw. Daardoor zou ze begrip kunnen tonen als hij haar vertelde hoe zijn huwelijk met Wietske eruitzag. Elk weldenkend mens zou immers zeggen dat dit geen gezonde relatie was en dat er zo snel mogelijk een eind aan moest komen. Hij hoefde zich geen zorgen te maken, Marjet en hij waren op elkaars pad gestuurd om samen opnieuw gelukkig te worden. Geloof maar dat ik je écht gelukkig zal maken, mijn meisje! Bij die woordloze belofte aan Marjet gleed er over Wouts gezicht een waas van stil geluk.

Marjet kon het nog nauwelijks geloven dat er weer een man in haar leven was die in korte tijd veel voor haar was gaan betekenen. In de weken die ze samen hadden doorgebracht was haar verliefdheid van het begin overgegaan in oprechte liefde. Er was voor haar geen twijfel mogelijk, ze hield van deze man. Hij had het verdriet om Norman bij haar weggenomen, dankzij Wout had ze haar zelfvertrouwen teruggekregen. Ze hoefde niet meer aan zichzelf te twijfelen, ze mocht er zijn, als vrouw was ze heus wel de moeite waard. Anders had de knappe Wout Speelman toch zeker niks in haar gezien!

Wout was echt een opvallend mooie man, vond Marjet. Hij was groot, forsgebouwd en qua uiterlijk zou hij met gemak kunnen doorgaan voor een Spanjaard. Hij was echter een rasechte Fries en dat was te horen aan zijn grappige accent. Wout had van nature een licht getinte huid, heel donker haar en diepbruine ogen. Hij had een prettig klinkende, warme stem, een mannelijke rechte neus en volle lippen die zijn mond iets gevoelig gaven. Het was haar heus niet ontgaan dat veel vrouwen bewonderend naar hem omkeken en elke keer had zij niet zonder trots bedacht dat hij háár sprookjesprins was. Ze belde om de andere dag naar huis, 's avonds na achten omdat het dan goedkoper was. En hoewel Wouts naam elke keer op het puntje van haar tong had gelegen, had ze zijn naam niet genoemd.

Ze wilde het grote nieuws liever niet door de telefoon vertellen. Ze wilde het persoonlijk tegen pap en mam zeggen, want dan zou ze uit de blik in hun ogen hun eerste reactie kunnen aflezen. Ze wist nu al dat mam vooral overbezorgde vragen zou gaan stellen: weet je wel zeker dat je van hem houdt? Je moet voorzichtig zijn, niet vergeten wat Norman je heeft aangedaan. Zoiets mag je geen tweede keer overkomen, zorg daar-

voor, Marjet! Lieve mam, je hoeft niet bang te zijn, jouw dochter laat geen tweede maal met zich sollen!

Hoewel het haar speet dat het vandaag alweer de laatste dag van haar vakantie was, verlangde ze toch ook weer een beetje naar huis. Naar pap en mam, maar ook naar Bart. Via een kaart had ze hem ervan op de hoogte gebracht dat er weer een man in haar leven was. Ze popelde gewoon van ongeduld om Bart alles over Wout te vertellen.

Op dit ogenblik merkte Marjet dat Wout zich over haar heen boog. Ze voelde zijn adem langs haar wang strijken, ze hoorde hem in haar oor fluisteren: 'Zou je niet eens wakker worden, schone slaapster!'

Nadat hij haar mond had losgelaten kon Marjet zeggen: 'Ik sliep niet, ik was in gedachten eventjes thuis, bij mijn ouders.'

Ze draaiden zich op hun zij naar elkaar toe, Wout streelde haar blote arm en verliefd als hij zich voelde zei hij: 'Jij mag alleen maar met je gedachten bij mij zijn, was je dat even vergeten?' Hij was ernstig toen hij verderging. 'Wat heb jij voor ouders, uit wat voor nest kom jij eigenlijk, bedoel ik. Ik heb ook niet geslapen, ik heb liggen nadenken over ons beiden. Toen drong het eigenlijk pas goed tot me door dat wij weinig tot niks van elkaars leven afweten. Is dat jou niet opgevallen?'

Marjet lachte onbezorgd. 'Jawel, maar ik til er niet zwaar aan, omdat ik het verklaren kan. Het komt louter en alleen doordat wij tot dusver alleen maar oog en oor voor elkaar hebben gehad. De liefde slokte ons op en bovendien waren onze dagen zo gevuld dat we gewoon niet toekwamen aan onze dierbaren in Nederland. Overdag deden we zo veel nieuwe indrukken op dat we er 's avonds niet over uitgepraat raakten. We hebben ontelbare steden en dorpjes aangedaan, onnoemelijk veel bezienswaardigheden onderweg bezichtigd. Ik vraag me dan ook af of ik het straks thuis allemaal tot in details kan navertellen. Voordat we naar het zwembad gingen heb ik nog gauw even naar huis gebeld. Mijn moeder vertelde dat ze vorige week een paar slechte dagen had gehad doordat er een heuse hittegolf boven Nederland had gehangen. Stel je voor, een hittegolf in oktober! Dat merkwaardige natuurverschijnsel is echter alweer verleden tijd, want mam zei dat het weer bij hen inmiddels een normaal karakter vertoonde. Dat spijt mijn moeder niet, zij kan slecht tegen overdadige hitte. Ik vermoed dat haar gevorderde leeftijd daarmee

te maken zal hebben.'

'Hoezo? Jij bent eenendertig, dan kan je moeder onmogelijk stokoud zijn?'

'Wat noem jij stokoud? Mijn moeder is tweeënzeventig, mijn vader is twee jaar ouder dan mam. Het zijn mensen op leeftijd, ze zijn gelukkig allebei kerngezond en in hun doen en laten lijken ze beslist niet op oude mensen. Mam was al eenenveertig, toen ik – hun nakomertje – geboren werd. Het was het aloude gegeven: mam dacht dat ze in de overgang zat, maar mooi niet dus! Je hoeft niet zo bedenkelijk te kijken, want ik was meer dan welkom, hoor! Met mijn geboorte ging er een grote wens van mam in vervulling. Ze had al twee zoons, en wilde dolgraag een dochter. Zo kwam dus alles keurig op z'n pootjes terecht.'

'Vertel eens wat meer over je broers,' spoorde Wout aan toen Marjet zweeg alsof ze was uitverteld over haar familie.

Marjet nam de draad weer op. 'Ze heten Hans en Marco, ze zijn respectievelijk vijftig en achtenveertig jaar. Mijn oudste broer, Hans, is getrouwd met Toos, zij hebben twee kinderen. Klaartje van vijfentwintig en Inge, zij is tweeëntwintig. Hans en Toos wonen in Nijmegen, hun dochters zijn de deur al uit, maar wonen bij hen in de buurt. Mijn andere broer, Marco, is getrouwd met Cindy. Zij hebben een dochter, Kirsten, van vijftien en een zoon, Lars, van twaalf jaar. Marco en Cindy wonen met hun kinderen in Breda. Duizelt het je niet van al die namen die jou vreemd zijn?'

Wout lachte. 'Ik zal ze inderdaad niet meteen allemaal kunnen onthouden. Wat me opvalt in je verhaal is dat jouw broers zich een behoorlijk eind van huis hebben gevestigd. Want als ik het goed onthouden heb, wonen jij en je ouders in de stad Groningen?'

'Toen ik je dat vertelde heb je dus niet goed geluisterd! Ik woon in de stad, mijn ouders in een dorp op het hogeland van Groningen. Hans en Marco zijn destijds naar elders vertrokken, omdat hun vrouwen daar vandaan komen. Ze hebben er hun werk en zijn er nauwelijks vandaan te branden. Daar bedoel ik mee te zeggen dat ze, naar mijn smaak, veel te weinig thuiskomen. Mam beklagt zich er nooit over, maar ik ken haar en weet dat ze haar jongens mist. Haar kleinkinderen vooral.'

'Sneeu voor je moeder,' opperde Wout, waarop Marjet hem terecht-

wees: ‘Zeg dat in haar bijzijn nooit hardop, want dan loop je het risico een veeg uit de pan te krijgen! Mijn moeder houdt altijd de eer aan zichzelf, ze heeft een gloeiende hekel aan slachtoffertje-spelen.’

‘Een treffende uitdrukking,’ vond Wout, ‘hoe heten je ouders en wat heeft je vader vroeger voor de kost gedaan?’

‘Ze heten Klaas en Diny. Pa heeft altijd in de bouw gewerkt. Zwaar werk, dat in die tijd magertjes beloond werd. Omdat mam wilde dat haar kinderen het later beter zouden krijgen dan pa en zij, heeft mijn moeder altijd werkhuizen gehad. Misschien trek jij je neus daarvoor op, ik heb enorm veel bewondering voor wat mam voor haar gezin heeft gedaan. Dankzij haar zijn wij niets tekortgekomen en deden wij, wat kleding en dergelijke betrof, niet onder voor studiegenoten wier moeder haar rug niet krom hoefde te werken voor anderen. Hans is kno-arts geworden, Marco leraar Engels. Ze hebben het heel goed. Ik kan het niet uitstaan dat zowel Hans als Marco blijkbaar zijn vergeten dat ze dat te danken hebben aan de inzet van hun ouders. Ze komen zelden of nooit thuis, zelfs een simpel telefoontje schijnt vaak te veel moeite te zijn. Maar goed, daar wil ik jou verder niet mee lastigvallen.’

‘Ik hang geboeid aan je lippen,’ zei Wout naar waarheid. ‘Ik begrijp dat het leven van jouw ouders niet altijd over rozen is gegaan. Maar geldt dat welbeschouwd niet voor elk van ons...?’

Voordat Marjet hem kon vragen of hij daarmee misschien op zijn eigen leven doelde, ging hij ietwat gehaast verder. ‘Ik vind het jammer dat je moeder in haar zoons wordt teleurgesteld. Uit wat je vertelde kreeg ik de indruk dat jij veel voor haar goedmaakt? In dat geval zal je moeder vast met jou mee hebben geleden toen jij door je ex-vriend bedrogen werd. Had een vriendin van je er niet ook iets mee te maken? Je hebt me dat verhaal een tijdje geleden beknopt verteld, het leek toen alsof je bewust niet in details wilde treden. Is het een misvatting van mij als ik veronderstel dat jij er niet over kunt praten, omdat je hem nog niet helemaal vergeten kunt?’

Daarop zei Marjet: ‘Jij hebt het verdriet van toen volledig bij me weggenomen. Vergelijken bij wat jij me geeft was Normans liefde surrogaat. Ja, hij bedroeg me met mijn beste vriendin en ik, stommerd die ik was, had almaar niets in de gaten. Het was zelfs zo dat toen het tussen

Norman en mij slechter en slechter ging, ik mijn hart erover uitstortte bij Jorien. Zo gaat dat immers tussen twee hartsvriendinnen, die vertellen elkaar alles. Nou, en tot het laatste toe toonde Jorien zich een 'vriendin'.

Ze troostte mij als ik bij haar klaagde dat Norman weg was en ik veel te vaak alleen zat te kniezen. Dan adviseerde Jorien liefjes dat ik me eens moest afvragen of Norman voor mij wel de juiste was. 'Wat doet hij, waar gaat hij naartoe als hij onder het mom van een vergadering of met een ander smoesje zegt dat-ie niet kan komen, Marjet...? Ik wil je niks in de mond leggen, het zou mij echter niet verbazen als Norman er naast jou een ander op nahoudt.'

Dat zei Jorien met een uitgestreken gezicht en ik bedankte haar! Voor haar geduldig luisterend oor en voor de hint die ze me gegeven had. Van toen af aan werd ik jegens Norman argwanend en op een avond, toen ik wist dat hij een 'belangrijke vergadering' had, zoals hij zei, ben ik hem onopvallend gevolgd. Ik moet bekennen dat er wel iets door me heen ging toen hij regelrecht naar de flat van Jorien reed en zij de deur van haar huis opende nog voordat Norman had aangebeld. Het was overduidelijk dat zij hem verwachtte, ze hadden allebei echter niet verwacht dat er even later zou worden aangebeld. Ik ben nog niet vergeten hoe zij van kleur verschoot toen ze mij zag. Ik heb haar domweg opzij geduwd en even daarna stond ik in haar huiskamer waar Norman nietsvermoedend languit op de bank lag. Heel ontspannen alsof hij thuis was.

Ik zal je de verdere details besparen, ik kan je echter wel verzekeren dat ik me die avond niet heb gedragen als het trouwe hondje met wie Norman naar hartenlust kon sollen. Toen hij dat in de gaten kreeg bekende hij dat Jorien en hij al maanden een verhouding hadden. Daarna heb ik hem in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk gemaakt dat ik hem niet meer bij mij in de flat wilde zien. Op dat ogenblik voelde ik me de flinkste van ons drieën, achteraf bezien vermoed ik dat mijn dreigement voor hem en haar enkel een opluchting is geweest. De volgende dag, terwijl ik naar kantoor was, heeft Norman zijn persoonlijke spullen uit de flat gehaald en dat was het einde van onze relatie. En uiteraard ook het einde van mijn vriendschap met Jorien...'

'Arm meisje,' zei Wout, zichtbaar onder de indruk, 'ik heb met je te doen.'

Marjet haalde haar schouders op. 'Ik ben eroverheen, het kan me echt niks meer schelen. Norman hield niet genoeg van mij en Jorien is nooit een hartsvriendin geweest. Want dan had ze me niet op zo'n minne manier kunnen bedriegen. Tegenwoordig denk ik dat het misschien wel allemaal zo heeft moeten zijn. Want als het goed gegaan was tussen Norman en mij, had ik jou niet ontmoet. En dan had ik het verschil tussen nep en echt niet gekend!'

'Bij ons was het liefde op het eerste gezicht, of geloof jij daar niet in?' Wout keek haar vragend aan, Marjet schudde van nee. 'Liefde op het eerste gezicht is voor mij gelijk aan een sprookje en daar geloof ik al sinds mijn kleutertijd niet meer in. Waar ik voor mezelf wel van overtuigd ben is dat elk mens eens in zijn of haar leven de ware tegen zal komen. Dat ik de man van mijn leven helemaal in Spanje zou moeten vinden heb ik echter niet van tevoren kunnen bevroeden! Wat kan het raar lopen, hè Wout?'

'Ik ben overgelukkig met jou, ik moet er niet aan denken dat ik jou weer kwijt zou kunnen raken,' zei Wout opvallend ernstig. Hij haalde diep adem en wees naar het heldere water voor hen. 'Zullen we nog een baantje trekken? Of zullen we naar mijn appartement gaan? Toen jij je in de namiddag ging douchen en verklede heb ik ondertussen een fles champagne gehaald. Het is onze laatste avond in Spanje, die moet passend gevierd worden! Was je het vergeten, lieverdje, dat we morgen op de terugreis moeten?'

'Nee, zeker niet! Ik wil er alleen niet aan denken, ik verdring het heel bewust met man en macht. Het is overigens bijzonder lief van je om mij te willen trakteren op champagne. Het is een drankje met allure en bovendien erg lekker! Ja, Wout, ik ga graag met je mee naar jouw appartement, want ik wil heel dicht bij je zijn. Dat kan hier niet, ik heb al een poosje het vervelende gevoel dat de mensen links van ons met gespitste oren naar ons liggen te luisteren.'

Wout knikte. 'En ze zullen ons vast kunnen verstaan, want het stikt hier van de Nederlanders. De mensen op wie jij wees zaten bij ons in de bus, de anderen hebben we niet meer gezien. Is dat jou ook opgevallen?' Hij wachtte haar antwoord niet af, maar sprong op uit zijn stoel en hielp Marjet omhoog uit die van haar.

En niet lang hierna zaten ze in Wouts appartement en nestelde Marjet zich vergenoegd in zijn armen. Nadat ze hun glas naar elkaar hadden opgeheven kwam Marjet terug op wat ze eerder had gezegd. 'Ik heb de hele tijd niet aan morgen willen denken, maar dat was niks anders dan mijn hoofd in het zand steken. In al die voorbijgevlagen weken had ik almaar het heerlijke gevoel van volkomen gelukkig zijn. Daar wilde ik me in blijven koesteren zonder erbij aan de realiteit te denken. Dat was natuurlijk een beetje dom, want wij zullen toch echt moeten praten over de tijd die hierna komt. Heb jij al plannen gemaakt voor onze toekomst, Wout? Heb je al een idee hoe het verder zal gaan met ons?' Het was een serieus gestelde vraag, waar Marjet blijkbaar niet meteen antwoord op verwachtte.

Ze noemde de naam van een plaats in Friesland en praatte gewoon door. 'Je hebt me een keer verteld dat je in dat mooie dorp woont, dat je dierenarts bent, en dat je met vakantie bent gegaan omdat je overwerkt was. De rest van je leven is voor mij een raadsel, realiseer ik me nu! Ik neem aan dat jij niet dag en nacht bezig bent met zieke dieren. Wat doe je in je vrije tijd, wie zorgt er voor je natje en droogje? Of woon je misschien nog bij je ouders thuis?' Nu sloot Marjet haar mond en keek Wout nieuwsgierig vragend aan.

En hij was blij met de vraag over zijn ouders, die maakte dat hij dat andere, over Wietske, nog even kon uitstellen. 'Mijn ouders zijn een paar jaar geleden omgekomen bij een afschuwelijk auto-ongeluk. Hoewel de allerscherpste kantjes er wat afgeslepen zijn mis ik de beste mensen nog steeds. Het moeten missen van je ouders kan volgens mij door niets worden goedge maakt. Ik heb een paar ooms en tantes, enkele nichten en neven, maar met hen is er over en weer weinig tot geen contact. Ze wonen verspreid over het land en leiden hun eigen leven. Als we eraan denken sturen we elkaar met verjaardagen of andere hoogtijdagen een kaart, maar meestal schiet dat er zelfs bij in. De enige met wie ik me als familie nauw verbonden voel is mijn enige zus, Maureen. Zij is vijf jaar ouder dan ik, ze woont in hetzelfde dorp en dat vergemakkelijkt het om elkaar op te zoeken. Ik geef om Maureen, ik vind het jammer dat ze alleen is gebleven, daar zit ze zelf echter niet over in. Ze zegt tenminste altijd erg overtuigend dat zij in haar leven geen man mist. 'Als ik om me

heen kijk zie ik te veel huwelijksleed om er zelf aan te beginnen. Liefde zal best mooi zijn, de roze wolk van in het begin wordt van lieverlee echter overdekt door een bepaalde sluier die de feitelijke kleur van zijn originele glans ontdoet.' Zo kijkt mijn zus tegen de liefde aan,' vervolgde Wout. 'Maureen ziet er als vrouw best wel aantrekkelijk uit, ze heeft vroeger meerdere aanzoeken gehad, maar tot verbazing van anderen bedankte zij telkens voor de eer. Nu ze ouder is wil ze er al helemaal niets meer van weten, haar werk is haar hobby en vult zowat haar hele leven.'

Hier nam Wout een adempauze die Marjet benutte door te vragen: 'Wat doet je zus dan? Volgens mij moet het een geweldige baan zijn als zij haar levensgeluk erin kan vinden?'

'Maureen is mede-eigenaar van een bowling- en partycentrum,' vertelde Wout. 'Voor een plezierig uitje kun je uitstekend bij haar terecht! Behalve bowlen kun je er gourmetten, steengrillen of een uitgebreid diner gebruiken, maar een patatje-met wordt met evenveel zorg klaargeemaakt. Om ook gezinnen met kleine kinderen naar zich toe te trekken hebben ze op het terrein een speeltuin aangelegd en bij koud of slecht weer kunnen de kleintjes zich in een apart zaaltje kostelijk vermaken. Al het denkbare speelgoed is aanwezig en vanzelfsprekend ook iemand die leidinggeeft en toezicht houdt, zodat de ouders ongestoord kunnen bowlen. Al met al is het een omvangrijk bedrijf met een grote staf aan personeel, Maureen en haar compagnon gaan zelf voorop. Ze hebben het van maandag tot en met zaterdag smoordruk, op zondag is de zaak uiteraard gesloten. Het is lang de gewoonte geweest dat Maureen na de ochtenddienst de verdere uren van de zondag bij ons kwam doorbrengen, maar die gezelligheid behoort inmiddels tot het verleden. Zoals zo veel andere dingen, die eens de moeite waard waren...'

Hier zweeg Wout en vroeg Marjet verwonderd: 'Waarom kijk je nou opeens zo donker? En waarom steek je zo'n lang relaas af over het leven van je zus? Niet dat ik het niet interessant vond, maar ik vroeg je naar jouw leven. Dáár wil ik alles van weten!'

Wout schonk hun glazen nog eens vol, daarna zocht hij haar blik. Marjet vond het merkwaardig dat zijn stem haperde en dat hij opeens uiterst nerveus overkwam. Ze stelde er geen vragen over, maar luisterde naar Wout.

‘Ik snap heus wel dat het mijn plicht is om open kaart te spelen. Het is ook geen geheim, het is voor mij alleen een beetje moeilijk om ermee voor de dag te komen. Ik had het je morgen tijdens de terugreis willen vertellen, je overvalt me er nu mee. Ik weet niet zo gauw waar ik moet beginnen, niet hoe voorzichtig ik moet zijn om jou geen pijn te doen...’

‘Wat is er, Wout? Weet je dat je me opeens een beetje bang maakt...?’ Het zonnige gezichtje van Marjet stond plotseling angstig.

Dat werd nog extra versterkt toen Wout haar smeekte: ‘Belooft me dat je niet al te erg zult schrikken en geloof me alsjeblieft als ik zeg dat ik oprecht en zielsveel van jou houd. Ik wil je gelukkig maken en het zelf graag weer worden. Dat kan alleen maar met jou.’ Hier zweeg hij even om zijn emoties te onderdrukken. Hij had er geen idee van hoe stikongelukkig hij er opeens uitzag. Dat ontging Marjet ook. Zij voelde alleen haar eigen hart dat zich vulde met achterdocht. Het overweldigende geluksgevoel van kort hiervoor leek opeens een zeepbel die op het punt stond om uiteen te spatten. Haar stem klonk toonloos toen ze fluisterde: ‘Ik twijfel aan wat jij net zei. Ik heb opeens het vervelende gevoel dat jij erachter bent gekomen dat jij je in mij hebt vergist. Als dat zo is, dan ben ik in de achter ons liggende weken slechts een speelpop voor je geweest...’

Wout schrok van haar veronderstelling. ‘Zo slecht mag je niet over me denken, zo ingemeen zou ik niet eens kunnen zijn! Als ik niet zo ongelukkig getrouwd was zou ik niet alleen op vakantie zijn gegaan. En al helemaal niet naar een andere vrouw hebben omgekeken. Probeer mij te begrijpen, Marjet, en blijf in me geloven!’

Het smekende in zijn stem bereikte haar niet. Ze had zich eerder al uit zijn armen losgemaakt en was een eindje bij hem vandaan geschoven, nu stond ze abrupt op. En voordat ze zich in een andere stoel liet vallen keek ze hem met grote ogen vol ongeloof aan en verbolgen stiet ze uit: ‘Ben jij getrouwd...? En dat zeg je me nu pas?’

‘Ja, Marjet, ik ben getrouwd. Maar niet lang meer, want de scheiding is aangevraagd. Zij en ik, we leven in een hel waar voor ons allebei zo snel mogelijk een eind aan moet komen. Ik pleit in dezen niet alleen voor mezelf, maar zeer zeker ook voor mijn vrouw. Wietske, zo heet ze...’

Daarop sneerde Marjet met ingehouden tranen van woede: ‘Denk je nou heus dat het mij iets kan schelen hoe jouw vrouw heet...? Voor mij

telt alleen het feit dat ik me weer door een man heb laten bedriegen! En weer was ik te goeder trouw, sukkel die ik ben! Hoe kon je me dit aandoen, Wout... En hoe kon je zopas ogenschijnlijk geboeid luisteren naar mijn verhaal over Norman en Jorien, terwijl je toen al wist dat jij me nog dieper zou gaan vernederen. In verregaande naïviteit heb ik me als vrouw aan je gegeven. In liefde, want zonder dat zou ik dat nooit hebben kunnen doen. O, Wout Speelman, wat val jij me bitter tegen! En wat schaam ik me nu... Voor mezelf maar ook zeker voor jouw vrouw.' Hier moest Marjet zwijgen om haar emoties te bedwingen, want voor geen prijs wilde ze in huilen uitbarsten. Haar gevoel zei haar dat Wout leedvermaak zou hebben als zij zich zwak toonde en dat wilde ze voorkomen. Ze moest, hoe dan ook, haar tranen verbijten, ze kon maar beter de woede in haar voorrang geven.

Terwijl Marjet daarvoor vocht zei Wout, schor aangedaan: 'Ik begrijp hoe ontgoocheld jij je nu moet voelen, maar het is niet zoals jij denkt. Ik kan je alles uitleggen, luister alsjeblieft een ogenblik naar mij, Marjet!'

Zij schudde driftig van nee en kwaad viel ze tegen hem uit: 'Hou je liever stil, man! Ik geloof geen woord meer van wat je zegt! Had ik je maar veel eerder zo scherp doorzien, dan had ik van tevoren geweten dat jij een vent bent zonder ruggengraat. Je bent een lafhartige rokkenjager, ik ben vast niet de enige of de eerste die in jouw val terecht kwam! Hoeveel vrouwen heb je inmiddels al gehad, naast haar die je trouw hoort te zijn? Ik kan het nog niet bevatten dat ik zo dom ben geweest en dat jij opeens zo'n ingemene vent blijkt te zijn...' Met de rug van haar hand veegde Marjet driftig een paar tranen weg die tegen haar wil in toch hadden weten te ontsnappen.

Zij had het knap moeilijk, Wout was er echter niet veel beter aan toe. Zijn mondhoeken trilden verdacht toen hij fluisterend smeekte: 'Praat niet zo over mij, Marjet, het is niet wáár wat jij denkt! Ik hou zielsveel van jou, van Wietske al heel lang niet meer. Zij en ik, wij móeten scheiden, voor ons beider welzijn. Geloof dat nou en ook dat ik jou niet eens moedwillig zou kúnnen bezeren. Ik verlang naar een toekomst met jou en...'

Hier onderbrak Marjet hem en boos en gekwetst als ze zich voelde, wilde ze van een mogelijk verstandig gesprek niets weten. 'Denk je nou

heus dat ik in dergelijke smoesjes trap! Elke vrouwenjager zoals jij hangt bij zijn stiekeme minnares het zielige verhaal op dat zijn vrouw hem niet begrijpt. Hij kan niet meer met haar praten, ze zijn volledig uit elkaar gegroeid en hebben elkaar niets meer te zeggen. Dat en nog veel meer bla, bla zeggen kerels van jouw soort! En ondertussen is er niks aan de hand en speelt hij thuis de zorgzame man en vader. Het zou mij al niet meer verbazen als jij, behalve getrouwd, ook nog eens de vader bent van een stel kinderen. Is dat zo? Kom er gerust eerlijk voor uit, jij kunt me niet meer bezeren dan je al gedaan hebt, Wout Spielman...'

Zijn stem klonk gebroken, in zijn donkere ogen lag een gekwelde blik. 'Wat klinkt het hard, Marjet, als jij me aanspreekt met mijn voor- en achternaam. Ik kan niet in woorden uitdrukken hoe het me spijt dat ik jou verdriet moet doen. Dat was allerminst de bedoeling, ik kan mezelf wel voor het hoofd slaan dat ik het niet eerder heb verteld. Ik verzweg het echter niet om wat jij veronderstelt, maar omdat ik mezelf verdrong in dat, wat jij me deze weken gaf. Dat wilde ik vasthouden, ik koesterde me in een voor mij ongekende warmte waardoor ik de realiteit uit het oog verloor. Ik vergat alles, zelfs mijn zoon. Ja, Marjet, ik heb een zoon. Hij heet Gijs, hij is vier jaar en drie maanden. Na de scheiding gaat hij met zijn moeder mee. Kijk nu niet alsof je me haat, alsof ik een smerig monster ben. Geef me het moment waar ik al eerder om gevraagd heb, dan kan ik je ten minste vertellen waaróm het tussen Wietske en mij niet langer kan. Daarna zul jij begrip tonen voor haar en mijn situatie. Dat hoop ik tenminste...' Hij zond haar een jongensachtige verloren blik die Marjet echter niet opving.

Zij had zich inmiddels een mening over hem gevormd die zich al vast in haar hoofd had gezet en die haar nu koel deed zeggen: 'Bespaar je de moeite, ik ben niet geïnteresseerd in jouw huwelijk met of zonder moeilijkheden. Ik wil met jou niets meer te maken hebben, Wout Spielman! Ik zal blij zijn als de busreis er morgen opzit, daarna wil ik je nooit meer zien of spreken. Knoop dat vooral in je oren, want het is mij heilige ernst!' Hierna sprong ze op uit haar stoel en zonder Wout nog een blik waardig te keuren rept ze zich naar de deur. Voordat ze erdoor de gang op kon glippen hoorde ze Wout zeggen: 'Ik zal jouw mening respecteren, en thuis geen contact met je zoeken. Jij kunt mij echter niet verbieden

dat ik van je zal blijven houden. Tot mijn laatste ademsnik zal mijn liefde voor jou even oprecht zijn als die het de afgelopen weken was.'

'Je speelt je jagersrol perfect, dat moet ik toegeven,' hoonde Marjet, daarna trok ze de deur met een klap achter zich dicht. Hierna verschanste ze zich een paar deuren verderop in de gang in haar appartement. Ze peinsde er niet over om naar bed te gaan, ze troostte zich met de gedachte dat ze morgen in de bus uren en uren achtereen zou kunnen slapen. Met haar ogen dicht zou ze hem in ieder geval niet hoeven zien. De man, die zij boven alles liefhad, maar die haar liefde voor hem bedoezeld had. Vanwege het feit dat hij getrouwd was en een kind had, voelde zij zich nu hopeloos besmeurd.

Waarom had zij opnieuw een gewetenloze man moeten ontmoeten die de woorden eerlijk en trouw niet in zijn woordenboek had staan? Waarom kon je aan de buitenkant van een mens niet zien hoe die er vanbinnen uitzag? En waarom toonde de liefde haar alléén maar een ongenadige, wrede kant? Ze was achteraf blij dat ze pap en mam door de telefoon niet over hem had ingelicht. Nu hoefde ze thuis tenminste geen tekst en uitleg te geven en kreeg ze geen dingen te horen die ze liever niet horen wilde. Ze wist zelf wel dat ze een stommeling was, dat hoefde niet openlijk in haar gezicht gezegd te worden.

Thuis zou ze de naam Wout Speelman voor iedereen verzwijgen, behalve voor Bart Brouwer. Ze voelde nu al dat ze haar veel te volle hart bij iemand zou moeten uitstorten, Bart was er de aangewezen persoon voor. Hij was haar maatje door dik en dun bij wie haar geheim veilig zou zijn. Wat zou Bart zeggen als hij van haar hoorde dat ze vier weken lang omgang had gehad met een getrouwde man? Niet vanwege zucht naar avontuur, maar omdat ze hem met heel haar hart liefhad. Ook nu nog, dat voelde ze dwars door haar kokende woede heen. O, wat had ze gedaan, waar was haar verstand geweest! Of was zij gewoon een dom wicht zonder een greintje mensenkennis? Dan was ze hier in Spanje zo geworden, want voorheen had ze zichzelf niet zo gekend.

En zo, in hevige beschaamdheid piekerend en peinzend, liet Marjet de nacht aan zich voorbijgaan. De tranen die ze manhaftig opgekropt had in Wouts bijzijn, liet ze nu de vrije loop. Het waren tranen van intens verdriet, van ongekende woede en berouw. En van dingen die ze in haar ver-

wardheid van het moment niet zo snel een naam kon geven. Ze waren er wel de oorzaak van dat ze haar dik opgezette, rood behuilde ogen de volgende dag moest verbergen achter een zonnebril. Droeg Wout die op de terugweg naar huis om dezelfde reden of, zoals meer medepassagiers, als bescherming tegen het felle zonlicht...?

3

Diny Willemsen was deze zaterdagochtend al aangekleed, haar man, Klaas, zat nog in zijn ochtendjas te genieten van een beschuitje met kaas. Hij zette het nu lege bordje op tafel en vervolgens bracht hij een kopje thee naar zijn mond. 'Hè, lekker, daar komt een mens van bij!'

Diny plaagde: 'Zou jij je niet eens gaan wassen en aankleden, luiwammes? Het is al negen uur geweest, als je zo doorgaat verlummel je de dag!'

'Nou, en wat dan nog?' merkte Klaas droog op. 'Ik ben vierenzeventig, waar zou ik me nog voor moeten haasten? Ik heb het woord moeten allang uit mijn woordenboek geschrapt en het veel mooiere woord mogen ervoor in de plaats gezet. Op onze leeftijd is het alleen maar meer genieten geblazen, daar zou jij wat meer bij stil moeten staan!'

'Alsof ik niet net als jij van het leven geniet!' Diny voelde zich op haar nummer gezet, ze keek verontwaardigd.

Dat ontging Klaas niet, hij verdedigde zich. 'Het was niet de bedoeling jou de les te lezen, ik probeerde ermee aan te geven dat ik me de laatste tijd zorgen maak om jou!'

'Dat moet je dan vooral niet doen, want het is nergens voor nodig.' Nieuwsgierig als ze zijn kon liet ze er meteen op volgen: 'Wat is er dan, of heb jij reden om over mij te klagen, Klaas?'

'Het gaat niet om mij, ik ben bij jou nog nooit iets tekortgekomen. Daar zorg jij wel voor, ik had liever dat je bij tijd en wijle wat meer aan jezelf dacht. Je loopt de laatste weken te piekeren en geloof me, dat is niet goed voor je ouder wordende hart! Je maakt je zorgen over Marjet, is het niet?'

'Hoe is het mogelijk dat jij dat doorhebt terwijl ik er met geen woord over gerept heb!'